

Arrest

nr. 202 951 van 25 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 12 september 2016, samen met haar minderjarig kind A., België is binnengekomen, diende op 15 september 2016 een asielaanvraag in. Uit een eurodacti-blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken genomen werden op 21 augustus 2016 in Italië.

1.2. Op 26 oktober 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 15/09/2016
Overdracht CGVS: 21/10/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 augustus 2017 van 14u15 tot 17u33, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocate, Vanessa Peharpré loco Catherine Van Cutsem, was aanwezig tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Abgal subclan van de Hawiye clan. U stelde te zijn geboren en getogen in de Somalische hoofdstad Mogadishu, provincie Benadir, Zuid-Somalië.

U woonde in de wijk Tawfiq van Yaqsheed district in Mogadishu. U baatte een winkeltje uit aan het voetbalstadion van Mogadishu dat door soldaten van het Somalische leger alsook door Oegandese troepen van AMISOM als basis werd gebruikt. U verkocht aan voornoemde soldaten vooral sigaretten en opwaardeerkaarten voor hun mobiele telefoon. De radicale islamitische groepering, Al Shabaab, telefoneerde u twee maal anoniem in maart 2016. U werd aangemaand om te stoppen met het verkopen van zaken aan Oegandese soldaten, die door hen werden bestempeld als vijanden van het volk. In mei 2016, werd u een derde maal anoniem gebeld door Al Shabaab (AS) met de opdracht uw tienjarige zoon A. naar hen te sturen. AS zou uw zoon een Samsonite-tas meegeven die hij moest binnen brengen in de militaire basis. AS had immers gemerkt dat uw zoon elke middag een lunch bracht naar u in uw winkel, dat hij daarna met andere kinderen achter voertuigen van militairen rende en de militaire basis inliep waar hij speelde samen met de kinderen van soldaten. U antwoordde dat u niets met die opdracht te maken wilde hebben en dat AS u en uw kind moesten gerust laten. U was bang, paste uw dagelijkse route van uw huis naar uw winkel aan en droeg andere kleren – een lang gewaad en sluier - waardoor u onherkenbaar was op straat. Op 18 juli 2016 bleef u thuis terwijl uw zus I. u in uw winkel verving. U werd door soldaten op de hoogte gebracht dat uw zus werd doodgeschoten toen ze de winkel had gesloten en op straat liep. De volgende ochtend werd u opnieuw opgebeld door een anoniem lid van Al Shabaab, die u zei dat ze dachten u te hebben gedood in plaats van uw zus. U dook onder en schuilde gedurende enkele weken bij uw vriendin S. in het district Waberi van Mogadishu.

U verliet Somalië op 10 augustus 2016, legaal met uw paspoort en per vliegtuig naar Turkije. U reisde samen met uw zoon A. Op 11 augustus 2016, namen jullie de boot van Turkije naar Italië. Per wagen kwam jullie toe in België op 12 september 2016. U vroeg asiel aan op 15 september 2016.

In België kwam u in contact met GAMS, waardoor u bewust werd van de problematiek van vrouwenbesnijdenis in Somalië. U verklaarde spijt te hebben over de besnijdenis van uw oudste dochter en te vrezen dat uw twee onbesneden dochters in Mogadishu tegen uw wil zouden worden onderworpen aan vrouwenbesnijdenis.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas, legde u een kopie neer van een Somalisch geboortetest, identiteitscertificaat, handelscertificaat (met inbegrip van een betalingsbewijs) en betalingsbewijs betreffende overheidsbelasting gerelateerd aan uw handelszaak in Mogadishu.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. .

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land van herkomst Somalië hebben verlaten omwille van een risico op persoonlijke vervolging omdat uw verklaringen in dit verband tegenstrijdig, incoherent en onwaarschijnlijk zijn.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS als voornaamste vervolgingsmotief voor het eerst vermeldde dat u uitdrukkelijk weigerde om een opdracht te vervullen voor AS, met name uw tienjarige zoon naar hen sturen opdat hij met een koffer van AS een aanslag voor hen zou plegen in de militaire basis (deel van het sportstadion) tegenover uw winkeltje (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Tijdens uw eerdere gehoor op de DVZ, maakte u geen gewag van deze feiten die nochtans cruciaal blijken als concreet en persoonlijk vervolgingsmotief (zie verklaringen op DVZ inclusief de vragelijst van het CGVS dd. 18.10.2016 in het administratief dossier).

Geconfronteerd hiermee, bevestigde u dat het hier een belangrijk element uit uw vervolgingsrelaas betreft en dat u het op de DVZ niet vermeldde bij gebrek aan tijd (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Deze laatste verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden, ook omdat u in het begin van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat u op de DVZ alle belangrijke elementen van uw relaas (kort) weergaf (gehoorverslag CGVS, p. 2).

Bovendien komt het onaannemelijk voor dat AS u een dergelijke opdracht – uw tienjarig kind met een samsonite tas laten binnen gaan in een militaire basis om een aanslag te plegen – zou toevertrouwen. Gevraagd op welk adres uw kind de tas moest ophalen, stelde u dat Al Shabaab geen adres heeft in Somalië en dat ze (gewoonlijk) spullen afgeven onder een boom (gehoorverslag CGVS, p. 7-9). Voornoemde verklaringen kunnen evenmin ernstig worden genomen.

Onwaarschijnlijk is eveneens dat u een doelwit werd van Al Shabaab omdat u de enige persoon zou zijn geweest die producten verkocht aan de soldaten aan het bekende grote sportstadion van Mogadishu, zoals u verklaarde op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Geconfronteerd hiermee, stelde u dat iets verder van uw winkelstandje wel nog een vrouw was die qat (lokale verdovende plant) verkocht en een andere vrouw die thee verkocht (CGVS, p. 11). Gevraagd waar elders voornoemde soldaten kleine inkopen konden doen, antwoordde u dat die soldaten als enige alternatief naar de markt van Tawfiq – op 50 minuten stappen - moesten gaan en dat dit gevaarlijk was voor hen; dat u vroeger op die markt een winkeltje uitbaatte maar vervolgens uw winkeltje installeerde tegenover het stadion om winst te maken (CGVS, p. 11). U gaf toe dat het om een groot voetbalstadion ging met vele klanten en waar vele straten op uitgeven (CGVS, p. 11). U stelde tot slot niet precies te weten waar nog andere winkeltjes waren, misschien aan de andere kant van het stadion (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze onaannemelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder bleef u onwaarschijnlijk vaag over de identiteit van uw vervolgers. Gevraagd hoe u wist dat uw vervolgers tot Al Shabaab behoorden, antwoordde u dit af te leiden door het gegeven dat de anonieme persoon of personen die u telefoneerden tegen u zeiden dat ze leden van de islam waren die aangevallen werden door ongelovigen (gehoorverslag CGVS, p. 7-9). U had bovendien nooit fysiek contact met hen en werd door hen enkel gecontacteerd via een anoniem telefoonnummer (gehoorverslag CGVS, p. 7-9). Ook deze verklaringen zijn uiterst bedenkelijk.

Tijdens het gehoor op het CGVS haalde u nog een andere problematiek aan die u eerder op de DVZ niet vermeldde (gehoorverslag CGVS, p. 12-14). U legde een attest voor van GAMS waaruit blijkt dat u een traditioneel Somalische vrouwenbesnijdenis (FGM) onderging. U verklaarde dit attest op het CGVS neer te leggen om te demonstreren dat u besneden bent. U stelde dat uw oudste dochter van 16 jaar ook besneden is omdat u toen nog onwetend was en dat u daar spijt van hebt. U verklaarde na aankomst in België in contact te zijn gekomen met GAMS, die u overtuigde dat vrouwenbesnijdenis een kwalijke zaak is. U stelde dat uw twee andere dochters (van 14 en 12 jaar) niet besneden zijn en dat u hen wil beschermen (gehoorverslag CGVS, p. 12-14). Er dient te worden vastgesteld dat het element FGM niet kan worden weerhouden als ernstige reden voor uw onwil tot terugkeer naar uw land van herkomst Somalië. U stelde in dit verband immers dat u uw twee beweerdelijk onbesneden dochters wil behoeden van FGM, terwijl ze in Mogadishu bij familie verblijven. Vooreerst brengt u geen bewijs aan dat uw twee dochters in Mogadishu onbesneden zijn en daardoor een FGM riskeren. U stelde pas bij aankomst in België te hebben beseft dat vrouwenbesnijdenis een kwalijke zaak is, waardoor het zeer twijfelachtig is dat uw dochters van 14 en 12 jaar niet zoals uw dochter van 16 jaar op de gebruikelijke Somalische wijze zouden besneden zijn. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat indien uw dochters niet zouden zijn besneden, zij actueel een FGM riskeren in Mogadishu. Op de DVZ sprak u met geen woord over een dergelijk risico en verklaarde u zonder meer dat uw kinderen bij familie in Mogadishu verblijven (zie punt 16 van uw verklaringen voor de DVZ op 20.09.2016 in het administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u plots dat uw dochter H. (14 jaar momenteel) bij een verwante vrouw in het district Kanaan van Mogadishu verblijft en dat uw dochter Sa. (12 jaar momenteel) bij een verwante oude vrouw in Shibis district van Mogadishu verblijft (gehoorverslag CGVS, p. 12). U kon niet uitleggen waarom voornoemde dochters bij verre verwanten en niet bij uw dichte verwanten – uw moeder, vier zussen en broer – in Mogadishu verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat een eventuele toekenning van een beschermingsstatuut aan u in België geen garantie is voor een bescherming van uw dochters in Somalië. Er moet integendeel worden opgemerkt dat uw terugkeer naar uw dochters en familie in Mogadishu eerder een bijkomende garantie voor de bescherming van uw dochters tegen FGM zou kunnen betekenen, voor zover dat nodig mocht zijn.

Gevraagd hoe u uw dochters wil beschermen, stelde u aan de Belgische overheid te vragen om uw dochters te beschermen door ze naar België te laten overkomen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 17), wat buiten het bestek van huidige beoordeling en asielprocedure valt. Gevraagd tegen wie uw dochters zouden moeten beschermd worden, stelde u dat u aanvankelijk vagelijk dat u uw dochters wil beschermen tegen mensen die hen zouden dwingen om besneden te worden omdat dit een traditioneel gebruik is in uw land (gehoorverslag CGVS, p. 12). Vervolgens stelde u te vrezen dat uw dochters zouden besneden worden door de personen in Mogadishu die voor hen zorgen, maar het blijft hier bij loutere beweringen die u niet hard kon maken. Overigens legde u in dit verband tegenstrijdige en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen af. U verklaarde immers tijdens het gehoor op het CGVS dat de personen waar uw twee beweerdelijk onbesneden dochters wonen verre verwanten en clingenoten zijn (CGVS, p. 12), terwijl u op DVZ uitdrukkelijk liet noteren dat ze wonen bij uw familieleden en u toen geen gewag maakte van een vrees voor FGM (zie administratief dossier). Bovendien verklaarde u dat uw echtgenoot in Mogadishu uw huidig standpunt tegen vrouwenbesnijdenis deelt, maar daarbij stelde u dat uw echtgenoot uw dochters niet kan beschermen omdat hij zelf ondergedoken leeft, een gegeven dat u evenmin vermeldde op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd waarom de gastheren van uw dochters in Mogadishu uw dochters zouden laten besnijden tegen uw wil en de wil van hun vader, verklaarde u dat ze gebruik zouden kunnen maken van de religieuze wetgeving die voorschrijft dat meisjes onrein zijn als ze een te grote clitoris hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wat de officiële wetgeving in Mogadishu / Somalië bepaalt over FGM, antwoordde u dat deze tegen FGM is maar dat de Somalische grondwet niet geldig is in de huizen van de burgers en enkel in de kantoren van de overheid (CGVS, p. 14). Voornoemde verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden en ondermijnen verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u voorgelegde documenten, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Voor wat betreft de door u voorgelegde Somalische documenten, dient te worden vastgesteld dat zij uw Somalische identiteit en handelsactiviteiten in Mogadishu ondersteunen, die overigens niet worden betwist. Het door u op het CGVS voorgelegde attest van GAMS bevestigt enkel dat u een traditioneel Somalische vrouwenbesnijdenis onderging (zie bovenstaande argumentatie). Het door u voorgelegde psychologisch attest vermeldt dat u aan PTSD leidt, maar geeft geen uitsluitel over de oorzaak hiervan. Gevraagd of u mentale problemen hebt – met verwijzing van voornoemd psychologisch attest dat melding maakt van PTSD, antwoordde u veel zorgen te hebben (CGVS, p. 3-4). Voornoemd verslag vermeldt het verlies van oriëntatiepunt in tijd en ruimte als uw belangrijkste symptoom voor PTSD, terwijl tijdens het gehoor op het CGVS bleek dat u overwegend coherente en gedetailleerde verklaringen kon afleggen.

Op basis van het voorgaande kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte

moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden gevisieerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“-de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève
-artikelen 48/3,48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980
-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
-beoordelingsfout”.*

Aangaande de vluchtelingenstatus, volhardt verzoekster vooreerst in haar verklaringen dat haar zus vermoord werd omdat verzoekster weigerde samen te werken met Al Shabaab. Zij merkt tevens op dat niet wordt getwijfeld aan haar handelsactiviteiten als winkelier, die verkocht aan soldaten van het Somalische leger en Oegandese troepen van AMISOM. Uit de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Somalië blijkt dat personen met een gelijkaardig profiel gevisieerd worden door Al Shabaab. Bovendien vinden haar verklaringen dat haar zoon werd gerekruteerd door Al Shabaab steun in objectieve informatie, waaruit blijkt dat Al Shabaab kinderen rekruteert vanaf negen jaar oud. Zij citeert uit deze informatie. Gezien het feit dat verzoekster en haar zus gevisieerd werden omwille van hun werkzaamheden alsook de moord op verzoeksters zus aannemelijk zijn, dient toepassing gemaakt te worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De actuele veiligheidssituatie in Mogadishu toont aan dat er geen goede redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van gewelddadigheden.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoekster aan dat de informatie vervat in de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 over het doelgericht karakter van het geweld in Mogadishu, niet eenduidig is. Verschillende bronnen zijn immers van oordeel dat het geweld in Mogadishu in toenemende mate gewone burgers treft, in een context waarin de intensiteit en frequentie van de aanslagen door Al Shabaab zijn toegenomen. Verzoekster citeert hierbij uit voornoemde COI Focus. Bovendien hebben er na het afsluiten van het onderzoek waarop deze COI Focus is gebaseerd, meerdere aanslagen plaatsgevonden. Zo vond in oktober de grootste aanslag plaats in de moderne geschiedenis van Somalië, waarbij 358 burgers gedood werden en tussen 228 en 400 personen gewond raakten. De vrouw die voor de kinderen van verzoekster in Mogadishu zorgde kwam hierbij om. Op 21 oktober 2017 kwamen bij een andere aanslag 23 personen om, waarbij verzoeksters dochter gewond raakte en doof is geworden. Deze aanslagen bevestigen het standpunt van meerdere bronnen dat Al Shabaab meer grootschalige aanslagen pleegt die burgers treffen en dat de situatie voor burgers in Mogadishu is verslechterd. Bovendien blijkt uit de COI Focus dat vrouwen een hoog risico lopen om slachtoffer te worden van misdrijven zoals seksueel geweld door leden van gewapende groepen of de autoriteiten. Verzoekster citeert uit UNHCR's *“Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016, dat het willekeurig karakter van het geweld, het geweld tegen vrouwen en het gebrek aan bescherming door de autoriteiten in Mogadishu bevestigt. Hieruit blijkt dat er voor burgers van Mogadishu sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, en dat dit risico hoger blijkt voor vrouwen. De rechtspraak van het EHRM en het UK Upper Tribunal waar de commissaris-generaal naar verwijst is niet pertinent omdat deze van 2013 en 2015 dateert, terwijl de commissaris-generaal in die periode wel subsidiaire beschermingsstatus toekende aan verzoekers afkomstig uit Mogadishu. Dit toont aan dat er toen ook geen eenduidigheid bestond met betrekking tot de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

2.1.2. In een aanvullende nota van 27 maart 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 26 januari 2018.

2.2. De Raad onderzoekt verzoeksters verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, slaagt verzoeksters er niet in om haar relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zij zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Zij voert aan dat haar verklaringen over de rekrutering van haar zoon door Al Shabaab steun vinden in objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat Al Shabaab kinderen vanaf negen jaar rekruteert, doch zij gaat eraan voorbij dat zij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk dient te maken. De Raad stelt echter vast dat haar verklaringen over de rekrutering van haar zoon ongeloofwaardig zijn. Verzoekster heeft deze vervolgingsfeiten niet aangehaald bij aanvang van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming (CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 1-2), hoewel haar er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op werd gewezen dat van haar kan worden verwacht dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar vluchtmotieven te vermelden bij aanvang van de procedure. Bovendien gaf verzoekster bij het begin van het CGVS-interview aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen voor haar vertrek uit het land van herkomst had vermeld (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2). Indien verzoekster daadwerkelijk dergelijke vrees koesterde, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zou hebben vermeld bij aanvang van de procedure. Verzoekster vermeldde deze feiten niet en dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover.

De Raad is van oordeel dat verzoeksters verklaringen verder ongeloofwaardig zijn. Zo is het niet aannemelijk dat haar zoon toegang zou hebben tot een beveiligde militaire basis van het Somalische leger om met de kinderen van de soldaten te spelen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7). Dit temeer gelet op de Somalische veiligheidscontext en de strenge veiligheidsmaatregelen die er gelden. Bovendien is het niet aannemelijk dat Al Shabaab tijdens het telefoongesprek niet zou vermelden waar haar zoon de Samsonite-tas diende op te halen, waarbij verzoekster antwoordt dat *“AS heeft geen adres in Somalië. Ze geven spullen af onder een boom”*, niet ernstig is (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9).

Hieruit dient te worden besloten dat verzoekster de rekrutering van haar zoon door Al Shabaab niet aannemelijk maakt, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoeksters vrees voor vervolging door Al Shabaab wordt bovendien verder ondergraven door de vaststelling dat haar verklaringen waarom net zij gevisieerd werd door Al Shabaab omwille van haar handelsactiviteiten niet aannemelijk zijn. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de bestreden beslissing zich baseert duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn:

“Onwaarschijnlijk is eveneens dat u een doelwit werd van Al Shabaab omdat u de enige persoon zou zijn geweest die producten verkocht aan de soldaten aan het bekende grote sportstadion van Mogadishu, zoals u verklaarde op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Geconfronteerd hiermee, stelde u dat iets verder van uw winkelstandje wel nog een vrouw was die qat (lokale verdovende plant) verkocht en een andere vrouw die thee verkocht (CGVS, p. 11). Gevraagd waar elders voornoemde soldaten kleine inkopen konden doen, antwoordde u dat die soldaten als enige alternatief naar de markt van Tawfiq – op 50 minuten stappen - moesten gaan en dat dit gevaarlijk was voor hen; dat u vroeger op die markt een winkeltje uitbaatte maar vervolgens uw winkeltje installeerde tegenover het stadion om winst te maken (CGVS, p. 11). U gaf toe dat het om een groot voetbalstadion ging met vele klanten en waar vele straten op uitgeven (CGVS, p. 11). U stelde tot slot niet precies te weten waar nog andere winkeltjes waren, misschien aan de andere kant van het stadion (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze onaannemelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”

Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoeksters vage verklaringen aflegde over de identiteit van haar vervolgers. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen: *“Verder bleef u onwaarschijnlijk vaag over de identiteit van uw vervolgers. Gevraagd hoe u wist dat uw vervolgers tot Al Shabaab behoorden, antwoordde u dit af te leiden door het gegeven dat de anonieme persoon of personen die u telefoneerden tegen u zeiden dat ze leden van de islam waren die aangevallen werden door ongelovigen (gehoorverslag CGVS, p. 7-9).*

U had bovendien nooit fysiek contact met hen en werd door hen enkel gecontacteerd via een anoniem telefoonnummer (gehoorverslag CGVS, p. 7-9). Ook deze verklaringen zijn uiterst bedenkelijk.”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en correct en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoekster meent dat het aannemelijk is dat haar zus gedood werd door Al Shabaab omdat zij weigerde met hen samen te werken. Zij gaat er echter aan voorbij dat uit het bovenstaande blijkt dat het niet geloofwaardig is dat zij vervolgd werd door Al Shabaab. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de moord op haar zus door Al Shabaab omwille van deze vervolging. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Immers, de voorgehouden vervolging, beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen werd terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op de vervolging van handelaars door Al Shabaab, stelt de Raad dat uit de door verzoekster geciteerde informatie niet blijkt dat louter haar profiel als winkelier zou volstaan om aan te tonen dat zij bij haar terugkeer naar Mogadishu zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Naast dat hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die haar ertoe hebben genoopt Somalië te verlaten, haalt zij geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan haar profiel van winkelier gerelateerde problemen aan.

Verzoeksters vrees voor besnijdenis van haar dochters in Somalië kan niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, vermits haar dochters zich niet buiten Somalië bevinden, hetgeen krachtens het Vluchtelingenverdrag een noodzakelijke voorwaarde is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Bovendien werd de pertinente en terechte motivering van de bestreden beslissing omtrent verzoeksters vrees voor besnijdenis, die steun vindt in het administratief dossier, niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift:

“Tijdens het gehoor op het CGVS haalde u nog een andere problematiek aan die u eerder op de DVZ niet vermeldde (gehoorverslag CGVS, p. 12-14). U legde een attest voor van GAMS waaruit blijkt dat u een traditioneel Somalische vrouwenbesnijdenis (FGM) onderging. U verklaarde dit attest op het CGVS neer te leggen om te demonstreren dat u besneden bent. U stelde dat uw oudste dochter van 16 jaar ook besneden is omdat u toen nog onwetend was en dat u daar spijt van hebt. U verklaarde na aankomst in België in contact te zijn gekomen met GAMS, die u overtuigde dat vrouwenbesnijdenis een kwalijke zaak is. U stelde dat uw twee andere dochters (van 14 en 12 jaar) niet besneden zijn en dat u hen wil beschermen (gehoorverslag CGVS, p. 12-14). Er dient te worden vastgesteld dat het element FGM niet kan worden weerhouden als ernstige reden voor uw onwil tot terugkeer naar uw land van herkomst Somalië. U stelde in dit verband immers dat u uw twee beweerdelijk onbesneden dochters wil behoeden van FGM, terwijl ze in Mogadishu bij familie verblijven. Vooreerst brengt u geen bewijs aan dat uw twee dochters in Mogadishu onbesneden zijn en daardoor een FGM riskeren. U stelde pas bij aankomst in België te hebben beseft dat vrouwenbesnijdenis een kwalijke zaak is, waardoor het zeer twijfelachtig is dat uw dochters van 14 en 12 jaar niet zoals uw dochter van 16 jaar op de gebruikelijke Somalische wijze zouden besneden zijn. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat indien uw dochters niet zouden zijn besneden, zij actueel een FGM riskeren in Mogadishu. Op de DVZ sprak u met geen woord over een dergelijk risico en verklaarde u zonder meer dat uw kinderen bij familie in Mogadishu verblijven (zie punt 16 van uw verklaringen voor de DVZ op 20.09.2016 in het administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u plots dat uw dochter H. (14 jaar momenteel) bij een verwante vrouw in het district Kanaan van Mogadishu verblijft en dat uw dochter Sa. (12 jaar momenteel) bij een verwante oude vrouw in Shibus district van Mogadishu verblijft (gehoorverslag CGVS, p. 12). U kon niet uitleggen waarom voornoemde dochters bij verre verwanten en niet bij uw dichte verwanten – uw moeder, vier zussen en broer – in Mogadishu verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat een eventuele toekenning van een beschermingsstatuut aan u in België geen garantie is voor een bescherming van uw dochters in Somalië. Er moet integendeel worden opgemerkt dat uw terugkeer naar uw dochters en familie in Mogadishu eerder een bijkomende garantie voor de bescherming van uw dochters tegen FGM zou kunnen betekenen, voor zover dat nodig mocht zijn. Gevraagd hoe u uw dochters wil beschermen, stelde u aan de Belgische overheid te vragen om uw dochters te beschermen door ze naar België te laten overkomen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 17), wat buiten het bestek van huidige beoordeling en asielpcedure valt. Gevraagd tegen wie uw dochters zouden moeten beschermd worden, stelde u dat u aanvankelijk vagelijk dat u uw dochters wil beschermen tegen mensen die hen zouden dwingen om besneden te worden omdat dit een traditioneel gebruik is in uw land (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Vervolgens stelde u te vrezen dat uw dochters zouden besneden worden door de personen in Mogadishu die voor hen zorgen, maar het blijft hier bij loutere beweringen die u niet hard kon maken. Overigens legde u in dit verband tegenstrijdige en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen af. U verklaarde immers tijdens het gehoor op het CGVS dat de personen waar uw twee beweerdelijk onbesneden dochters wonen verre verwanten en clingenoten zijn (CGVS, p. 12), terwijl u op DVZ uitdrukkelijk liet noteren dat ze wonen bij uw familieleden en u toen geen gewag maakte van een vrees voor FGM (zie administratief dossier). Bovendien verklaarde u dat uw echtgenoot in Mogadishu uw huidig standpunt tegen vrouwenbesnijdenis deelt, maar daarbij stelde u dat uw echtgenoot uw dochters niet kan beschermen omdat hij zelf ondergedoken leeft, een gegeven dat u evenmin vermeldde op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd waarom de gastheren van uw dochters in Mogadishu uw dochters zouden laten besnijden tegen uw wil en de wil van hun vader, verklaarde u dat ze gebruik zouden kunnen maken van de religieuze wetgeving die voorschrijft dat meisjes onrein zijn als ze een te grote clitoris hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wat de officiële wetgeving in Mogadishu / Somalië bepaalt over FGM, antwoordde u dat deze tegen FGM is maar dat de Somalische grondwet niet geldig is in de huizen van de burgers en enkel in de kantoren van de overheid (CGVS, p. 14). Voornoemde verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden en ondermijnen verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Uit het door verzoekster neergelegde attest van GAMS kan bovendien blijken dat verzoekster gedeinfibuleerd is, doch de Raad merkt op dat zij noch tijdens de procedure, noch thans in onderhavig verzoekschrift enige vrees voor herbesnijdenis formuleerde. Verzoekster gevraagd waarom zij het attest neerlegde, verwees zij louter naar een vrees voor besnijdenis voor haar dochters en voerde zij aan dat zij nog steeds gezondheidsproblemen had hierdoor (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12). Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

In zoverre verzoekster verwijst naar de algemene situatie van vrouwen in Mogadishu, merkt de Raad op, zelfs indien zij kan worden bijgetreden dat zij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Mogadishu van zo'n aard zou zijn dat zij voor vrouwen op zich het risico met zich meebrengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid zouden worden vervolgd. De Raad merkt andermaal op dat, gelet op het bovenstaande, geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten. Zij haalde geen andere problemen aan die gelinkt zijn aan het feit dat zij een vrouw is. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij problemen kende in Mogadishu omwille van haar vrouw zijn. De Raad merkt op dat verzoekster over een sociaal netwerk beschikt in Mogadishu, waar verschillende familieleden en haar echtgenoot en diens familieleden wonen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2, 5). Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten, kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat verzoeksters echtgenoot zou ondergedoken zijn omwille van de bedreigingen door Al Shabaab. Bijgevolg meent de Raad dat verzoekster zich in Mogadishu kan beroepen op hun steun en bescherming.

De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Wat betreft de door verzoekster neergelegde geboorteakte, identiteitsdocument, handelsvergunning en BTW bewijs, merkt de Raad op dat deze betrekking hebben op verzoeksters identiteit, herkomst en handelsactiviteiten, elementen die in de bestreden beslissing *in se* niet worden betwist. Wat het door verzoekster neergelegde psychologische attest betreft, merkt de Raad op dat uit dit attest blijkt dat verzoekster aan posttraumatische stress leidt, waarbij het verlies van een oriëntatiepunt in tijd en ruimte als belangrijkste symptoom tot uiting komt. Er dient opgemerkt te worden dat dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde trauma's werden opgelopen, noch kan hieruit worden afgeleid dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Aldus kan dit psychologisch attest de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 26 januari 2018 heeft toegevoegd, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt. De door verzoekster aangehaalde informatie is grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreft, blijkt uit de voornoemde COI Focus dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (K.A.B. t. Zweden) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (R.H. t. Zweden). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoekster kan worden bijgetreden dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt. De kritiek dat het commissaris-generaal in dezelfde periode wel subsidiaire beschermingsstatus toekende is dan ook niet relevant, gezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert verder aan dat de vriendin die voor haar kinderen zorgde omkwam bij de aanslag van 14 oktober 2017 en dat haar dochter gehoorschade heeft opgelopen na de aanslag van 28 oktober 2017. Dit betreft echter een loutere bewering. Bovendien is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van een aanslag door Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van Al Shabaab worden aangeduid.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP